

назадъ по пжтечката. Тича до рѣката, безъ да се обърне. Плувна като ладийка нагоре срещу течението, опжти се къмъ оная върба, кждето го чакаха разтревожени майка му, Пухената възглавничка и Клатенцето.

— А бре, разбойнико, — провикна се отдалечъ старата патка, — кжде бѣше, умѣтъ ми изкара!

— Въ гората бѣхъ, майко. За китъ

тръгнахъ, а хванахъ една лисица.

— Лисица ли? Какво ще я правишъ?

— Ще подаря на баба Тодора едно кожухче, за да ми дава повечко трохи и зрънца. Много съмъ гладенъ, майко.

И като отвори човката си, Жълтиятъ разбойникъ налага две попови лъжички наведнажъ и ги погълна съ наслада.

А. Каралийчевъ

Пчела и шурецъ

Слънчо шомъ на изтокъ грѣйна
и прѣсна лжчи игриви,
литна малката пчелица
къмъ разцѣвналитѣ ниви.

Ей насреща се зададе
шурчо съ шарена гждулка, —
кипри се, засмѣнъ пристжпя,
сжщо като млада булка

— О, здравѣй, пчелице малка!
Шо така си подранила?
Съ праздни кошнички, съ торбички,
накжде отивашъ, мила?

— Здравъ да си ми шурчо славенъ,
добъръ день и добра среща!
Въ тоя раненъ часъ отивамъ
къмъ онѣзъ жита насреща.

Всѣки день, шомъ слънце грѣйне,
азъ отлитамъ къмъ нивята
и отъ сутринъ, чакъ до вечеръ,
тамъ гостувамъ на цвѣтята.

Въ тѣзи кошнички, торбички
медъ и жълтъ прашецъ събирамъ.
Ти, сънливецътъ, кжде пѣкъ
толкозъ рано, не разбирамъ!